

[Hans Nielsen.]

og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller jo kun en Galgenfrist til at drive Obstruktion i denne Sag. De kan ganske vist i denne Rigsdagssamling endnu forhale denne Sags Afgørelse ved de sædvanlige Kunster, som de nu har anvendt i to Aar, men saa er Potten ogsaa ude for de to Herrer. (*Christmas Møller*: Hvad er det for Kunster, Hr. Formand?). Ja, det er disse Kunster med at kæde ganske uvedkommende Ting sammen med dette. Det kan kun gøres endnu i denne Vinter; naar vi mødes næste Rigsdagssamling, foreligger Sagen til uigenkaldelig Afgørelse, og inden den Tid har vi for øvrigt ogsaa haft et Landstingsvalg, som maaske vil være i Stand til at øve nogen Indvirkning paa de Herrers Opfattelse. Jeg appellerer til de to Herrer, som dog har en god Portion Fornuft, vel at mærke naar de ønsker at bruge den, om nu alligevel ikke denne Samling vilde være det rigtige Tidspunkt til at søge at naa til en Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg tror, det set fra deres Standpunkt vilde være klogt handlet.

Jeg maa protestere imod en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der talte om, at for saa vidt vi bevarede Landmandsbanken med Staten som Indehaver og gjorde Nationalbanken til en selvstændig Seddelbank indtil 1948, saa fik vi to Stats-Erhvervsbanker her i Landet. Det er jo ganske ved Siden af, naar det ærede Medlem siger saadan noget. Den højtærede Handelsminister har ved Forelæggelsen fremhævet, hvilke Forretninger Nationalbanken i Fremtiden skal kunne varetage, og disse Forretninger er jo ikke saaledes, at man kan benytte Ordet „Erhvervsbank“ om Nationalbanken, vel at mærke Erhvervsbank i almindelig Forstand. Men det Spørgsmaal, de to Partier staar over for i denne Sag, er dette: Skal Staten have betalt en uhyre Bunde Millioner til Landmandsbanken uden nogen Sinde at faa, skal vi blot sige største Delen af dem tilbage? Skal man allerede nu slippe Banken og sige: Vi forærer alle disse Penge bort, vi forlanger ikke, at de skal betales tilbage? Efter min Formening vil Landmandsbanken i Løbet af en Aarrække være i Stand til at tilbagebetale til sidste Øre alle de Penge, som Staten, og det vil sige det danske Samfund, har maattet ofre paa denne Bank. Den vil

være i Stand til at betale det tilbage, for saa vidt den danske Rigsdag har Taalmodighed, men det er Taalmodigheden, det kniber med hos de to Partier.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen vil skyde mig i Skoene, at jeg ved tidligere Lejlighed skulde have sagt, at alting skulde blive ved det gamle i Nationalbanken efter Omordningen vedrørende Rentespørgsmaalet. Det har jeg slet ikke sagt, det er noget, det ærede Medlem opfinder. Hvad jeg har udtalt, er dette, at naar man ser paa de Opgaver og Forretninger, som den højtærede Handelsminister har nævnt for denne Danmarks Bank, saa er det i alt væsentligt de samme Forretninger, der skal udføres, men om Bankens Pengepolitik og om Bankens Rentepolitik har jeg aldeles ikke sagt, at det skulde være det samme, som det har været indtil denne Dag. Det kan jeg jo ikke have nogen som helst Grund til at sige i dette Øjeblik.

Jeg maa for øvrigt sige, at det forundrer mig, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen slog Følge ned det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen i dette Spørgsmaal saa langt, som det ærede Medlem i Virkeligheden gjorde, thi jeg kan ikke se andet, end at det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen her har lagt paa Tingets Bord, fører os ind i et Pengevælde og et Enevælde, som aldrig nogen Sinde kan blive til Gavn for den store Befolkning, det arbejdende Folk, saaledes som det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen udtalte. Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Forslag er i Virkeligheden et Forslag, der skyder et enevældigt Styre, et Styre, der ikke skal staa til Ansvar for nogen Bestyrelse eller noget Repræsentantskab eller nogen Generalforsamling, altsaa i Virkeligheden enevældige Herskere, frem til Ledere af en ensidig Pengepolitik, der tillader, at de kan faa Herredømme over saa at sige alle økonomiske Forhold lige fra Lønsørgsmaal til Varepriser og meget andet. Det er mig en Gaade, at et Parti som Retsstatspartiet har Mod til at proklamere en saa udpræget kapitalistisk Politik, men det hænger jo sammen med hele deres gammelliberalistiske Indstilling, thi sammen med en saadan Pengepolitik hører selvfølgelig ogsaa frie Grænser, ingen Told, ingen Afgifter, fri Indførsel af Varer, ligegyldigt, hvad det